

Renate

DORRESTEIN

Jezus in een badkuip! Ik had mijn geld in de pinautomaat laten zitten!

FOUT Naast mij op het terras zaten twee mannen een uitsmijter te eten. Het leken me vader en zoon. De stemming zat er niet echt in, de schaarse woorden die ze wisselden, klonken onaardig en kortaf. Nare mannen, dacht ik meteen, al leren de boeddhisten ons dat we niet mogen oordelen en al helemaal niet zo op niks af. De serveerster bracht hun rekening. Ze sloegen onderling aan het bakkeleien over wie van hun tweeën moest betalen. Zie je wel, nare mannen. Ik miste een stukje doordat een plotselinge windvlaag er met mijn servet vandoor ging. Toen ik die uit een plantenbak had gevist en weer was gaan zitten, bleek dat de wind ook aan de haal was gegaan met het biljet van vijftig euro dat de vader met zichtbare tegenzin op het schoteltje had gelegd. De zoon werd op onderzoek uitgestuurd en kroop vloekend onder alle tafeltjes. Consternatie op het hele terras. Ook ik tilde braaf mijn voeten op. Daarna kwam de vader het hoogstpersoonlijk nog een keer dunnetjes overdoen. Ik dacht aan het biljet van vijftig euro dat nu door de stad woei. Hopelijk zou het in de handen vallen van iemand die heel, heel arm was, waarmee de nare mannen onbedoeld een goede daad zouden hebben verricht. Kon dat eigenlijk wel, of had je

als nare man ook naar geld? Geld dat alleen maar ellende en verderf zaaide? Wat zou je daar trouwens een geweldig boek over kunnen schrijven. Over de omzwervingen van een bankbiljet dat iedere bezitter ervan in het ongeluk stort. Iemand gaat ermee naar de kapper en die verpest haar haar, de kapper gaat ermee naar de hoeren en loopt een soa op, de hoer koopt er drank van en plettert met haar dronken kop van haar fiets, de slijter besteedt het aan een bloemetje voor zijn vrouw, die nu prompt denkt dat hij iets goed te maken heeft, wat trouwens ook zo is, maar zonder dat boeket was dat nooit uitgekomen – tja, personages in romans maken nu eenmaal altijd onverstandige keuzes, want als ze hun hoofd erbij hielden, zouden we heel dunne boeken krijgen. Maar kom, ik had lang genoeg in het zonnetje gezeten, ik moest weer eens op huis aan. Onderweg nog even pinnen. Zo gezegd, zo gedaan. Pas thuis besepte ik dat ik de fout der fouten had begaan: jesus in een badkuip, ik had mijn geld in de automaat laten zitten! Wel verdikkeme. Als het nu maar terecht was gekomen bij iemand die heel, heel arm was. Als het maar niet... nee, aan die mogelijkheid wilde ik niet eens denken.

Renate Dorrestein (1954) schrijft al zolang we ons heugen en heeft daarmee van alles gewonnen, bijna gewonnen en overwonnen.

In Zin schrijft ze over het leven: de binnenkant en de buitenkant

BEELD: Hollandse Hoogte